

ami a remeklésnek vagy a pusztulásnak alternatíváját állítaná elé.

A szituáció és az eszmény szorító kihívásai nélkül szegény, s nem boldog lett az emberi élet. Végül már álmolni sem merünk arról, hogy képesek volnánk a remeklésre. Többnyire sikerül egy életen át leakudnunk és eltüntetnünk utunkból a kutyaszorítókat, hogy aztán teljesen tapasztalatlanul és önbizalmatlanul essünk a legkegyetlenebb csapdába: az elháríthatatlan fájdalom és a tovább nem odázható halál elé.

De lehet egy harmadik oka is annak, hogy a remeklés mind ritkább eseménye az életünknek. Nemcsak a szorító kényszerek kerülgetésében vittük mi sokra, hanem ezzel párhuzamosan megkopott bennünk a kegyelembe vetett bizalom is. És itt megint nyilvánvaló a kölcsönhatás. „Aki kér, kap.” S ki kér? Állhatatosan, kiáltva, kétségbeesve? A szorongatott helyzetben lévő. Aki ügyesen kibújt a lét szorításából, aki nem fogadja be a későn jött vendéget, hogy aztán kenyeret kelljen kérnie a kedvéért: az nem kér, nem is kap. Nem tapasztalja meg a kegyelem hatalmát.

„Örömet dicsekszem gyöngeségemmel (a kutyaszorítókkal, amelyek bravúrra kényszerítenek) – írta Szent Pál –, hogy Krisztus ereje lakjék bennem. Azért telik kedvem a Krisztusért való gyöngeségben, gyalázatban, nélkülözésben, üldöztetésben, szorongatott helyzetben, mert mikor gyönge vagyok, akkor vagyok erős.” (2Kor 12,10)

Isten nem szerencsejátékos: a vakmerő, a veszedelem mámorát ked-

velő embert nem kedveli. De aki a Krisztusért való vagy a felebarátért való gyöngeséget vállalja, abban, és csakis abban fölragyog az ő leleményt adó, kedvet szikráztató ereje.

Ez a remeklésnek és a bravúrnak a stílusa. Nem ritka alkalmak ünnepi, hanem a mindennapok hétköznapi, „őszi” környezetében otthonos, mint a tereken, kertekben fölparáználó virágok. És nem sziszifuszi „mosoly”: Isten remeklésére és bravúrára utal, amellyel a nagypéntekből húsvétot nyitott.

Szentmisék rendje

Vasárnap: 8, 10 és 18 órákor.

Hétköznap:

Hétfő: 18 órákor

Kedd, Szerda, Szombat: 7 órákor

Péntek: 18 órákor

Csütörtök: Igeliturgia 7 órákor

Minden pénteken: 17 órákor imaóra és az esti mise után csendes szentségimádás 19 óráig.

Első csütörtökön: 17 órákor Jézus Szíve Család imaórája

Első vasárnapon: 17 órákor szentségimádás

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és szerda: de. 9-11 óra

Kedd és péntek: du. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni. Keresztelési, bérmeztelési kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

Impresszum

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17-19., 292-3113, pestszentimre.plebania@gmail.com). **Felelős kiadó:** Lak Gábor plébános,

Felelős szerkesztő: Bönöczk Péter; **Honlap:** www.pestszentimre.plebania.hu

Pestszentimrei Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
XIV. évfolyam 8. szám (122.) - 2017. november

Alkalmas

A szentmise elején a bevezető szertartásban halljátok: "Ahhoz hogy alkalmasok legyünk a Szent Titkok ünneplésére, vizsgáljuk meg lelkiismeretünket és bánjuk meg bűneinket!" Valóban *alkalmassá* kell válnunk arra, hogy Isten kegyelmi ajándékait befogadni tudjunk.

Nemcsak egyszerüen arról van szó, amit Winnicott a gyermekről való gondoskodás kapcsán megfogalmaz az elég-jó-szülő képeben, hanem arról is, hogy Isten magától meg bennünket kegyelmével,

amit a bűneink és gyengeségeink elismerése által fogadunk be. Jobb nekünk, ha elismerjük "vakok", "sánták" vagy "bénák" vagyunk, mert akkor Jézus közelében gyógyulás (Jn 9) vár ránk. Jobb nekünk ha ő mond ítéletet felettünk, mintha magunkat nyilvánítjuk igazgá, mert az Ő ítélete megtisztít, önmagunkat pedig csak becsapni és áltatni tudjuk.

A bűnbánó bűnös alkalmas arra, hogy Istennel találkozzon és benne megtisztuljon.

Gábor atya

Sejt-közösség

Az előző számban már hírt adtunk a plébánián működő „SEJT csoportról”, amihez bárki csatlakozhat kedd esténként.

A sejt csoport találkozóinak középpontjában az ima mellett az áll, hogy a tagok megosztják egymással, hogy hogyan működik az életükben Isten. Lehet, hogy időről-időre a plébániai közösséggel is megosztunk majd ebből valamit, hogy velünk örüljete az Úr művének!

Kezdem rögtön a csoport alakulásának történetével: egy munkatársam sokat mesélt nekem tavasszal erről az evangelizációs módszerről, de elengedtem a fülem mellett – mondván, hogy nálunk úgysem működne. Egyszer azonban elkezdtem azon gondolkodni, hogy jó lenne a felolvasók számára valamiféle lelki közösséget létrehozni, hogy ne csak úgy a levegőben lógjon a felolvasás a plébánián. Lettek ötleteim is, de aggódtam, hogy nem lesz rá idejük/igényük az embereknek stb.

Sok töprengés után elhatároztam, hogy beszélek Gábor atyával, mert fontos volt számomra, hogy ha csinálók valamit, azt a plébánossal egységben tegyem; és azt is eldöntöttem, hogy nem a saját ötleteimet fogom hajtani, hanem odafigyelek arra, amit ő mond! A beszélgetés jól sikerült, mindketten tudtunk figyelni egymásra, bár voltak nagyon különböző elképzeléseink, mert eléggé eltér az egyéniségünk. Egyszer csak Gábor atya azt mondta: van egy módszer, a „sejt csoport”... és akkor ledöbbsentem, hogy ez összecseng a kollégámtól jött impulzussal, amit nem akartam befogadni, de ez volt az a pont, amikortól ezt az Isten akaratának éreztük és ebbe az irányba indultunk. Sokszor

nehéz volt együtt gondolkodni és közös nevezőre jutni, de a Szentlélek segített egységben maradni!

Szinte semmi nem valósult meg az eredeti elképzeléseimből (pl. a felolvasók közül senki nem jött), de a csoport tagjai növekednek az Istennel való kapcsolatban! Hála legyen érte az Úrnak! (Czinege Kati)

A közbenjárás ereje

(Mike Bickle „The Mystery and Majesty of Prayer” című írása nyomán)

Mike Bickle a Kansas City-ben székelő Nemzetközi Imádság Háza Misszió vezetője, amelynek egyik fontos küldetése a megszakítás nélküli („24/7” – azaz a nap huszonnégy órájában, a hét minden napján folyamatosan tartó) ima és szentségimádás fenntartása, gyümölcseinek széles körben való terjesztése.

„Az ima titokzatossága és fenségessége” című írásában a közbenjáró ima mély értelméről elmélkedik: Isten kapcsolata velünk, az Ő családjával az imán keresztül válik élővé, szentté és akarata szerint valóvá. Az írás alapgondolata: „Meg van írva – mondta –, hogy az én házamat az imádság házának fogják nevezni” (Mt 21,13).

Mike Bickle a közbenjárás lényegét így fogalmazza meg: Istennek az Ő

Boldogok, akik mindebből meg is tudnak valósítani valamit, mert életesebb lesz az életük. (Gyökössy Endre)

Változások a képviselő testületben

Az elmúlt hetek vasárnapi szentmiséin Gábor atya több olyan képviselőtestületi tagnak köszönte meg a munkáját, akik lemondtak tisztségükről. A testületet három éve, 2014 novemberében választottuk, és a tagok közül már korábban is lemondtak ketten (Berki Bettina, Jaszper Mária), most pedig a világi elnök, Hős Csaba, valamint Gorjánácz Mária, Papp Júlia és Kovács István adta vissza a mandátumát.

Őszirozsák

Régi papírjaim közt keresgélve akadt a kezembe egy hajdanvolt őszi prédikáció, még abból a korból, melyben hírből sem ismertük a fénymásolót, így sok-sok indigóval küszködve, átütőpapírra gépelve tudtunk csak „sokszorosítani” egy-egy értékesebb gondolatot. A szentbeszédet 1984-ben mondta el Németh Lőrinc OSB atya.

Ha a virágok üzenetet hordoznak, az őszi virágok bizonyára egészen sajátos emlékeztetők. A szürke őszben pazar-színesen, szinte kigyúlva, a bravúr remekléseivel felelnek az évszak hadüzenetére. Utolsó erejüket szinte a végsőkig feszítve, torkukban a halálos rémület görcsével, de mégis fölszabadultan, könnyedén, diadalmasan.

Mivé válik az emberi élet efféle bravúrok nélkül? Manapság megtapasztalhatjuk, mert mi tőrés tagadás: a bravúr felvillanása, a remeklés

pazar színei egyre ritkábbak életünkben.

De vajon miért tűnik már-már el a remeklés a körülöttünk lévő világból? Talán egyszerűen azért, mert a bravúr az emberből is a lét végső kutyaszorítói kényszerítik ki, azokba meg mostanság ritkán jutunk. A sarokba szorított ember vagy meghal vagy remekel: manapság meglehetősen gyakorlattal kerülgetjük ezeket a sarkokat.

Technikánk és társadalmi létünk fejlődése váratlanul lehetővé tette, hogy változtassunk sok olyan helyzetben, amely őseink életében valóban megmászhatatlanul adott volt. „Itt élned, halnod kell” – írta másfél százada a költő. Nem egyszerűen egy hazafias étosz, hanem – milliók számára – a szükség parancsszavát sűrítve szavakba. Nehéz kérdezni, de lehetetlen újra meg újra nem eltűnődni rajta, milyen messzire jutottunk ettől a kelltől.

Még meghökkenőbb jártasságra tettünk szert azonban az etikai eszmények sziklafalának porlasztásában, odább tessékelésében, nemegyszer teljes eltüntetésében. „Ami nem megy, ne erőltessük!” – hangzik a minden becstelenséget igazoló közhely, s valóban el is hisszük lassan, hogy nincs törvény és tilalom, ami valami igazán nehézre komolyan kötelezhetne, vagyis

Ő maradéktalanul az enyém, és a szeretete soha el nem múlik.

Ugye, emlékszünk A kis herceg rókájára, aki ünneplőbe öltözteti a szívét, mikor a barátját várja? Ilyen ünneplőbe öltöztetett szívvel, ilyen derűsen kell felsorakoznunk szentáldozáskor az Eucharisztiahoz vonuló körmenetbe. Ilyen derűvel kell belépünk a templomba, nyitott szívvel várva, hogy az Isten megszólítson. Ilyen derűvel kell felébrednünk vasárnap, és a találkozás izgalmát érezve készülődünk a szentmisére. Ilyen derűvel kell élnünk nap mint nap, várva azt a pillanatot, amikor újra szemtől szembe állhatok Vele.

Legyetek derűsek!

Boldogságok

...azok számára, akikben egy icipici humor van, és akik szeretnének bölcsökké válni.

Boldogok, akik tudják, miért élnek, mert akkor azt is megtudják majd, hogyan éljenek.

Boldogok, akik összhangban vannak önmagukkal, mert nem kell szüntelen azt tenniük, amit mindenki tesz.

Boldogok, akik csodálkoznak ott is, ahol mások közömbösek, mert örömes lesz az életük.

Boldogok, akik tudják, hogy másoknak is lehet igaza, mert békesség lesz körülöttük.

Boldogok, akik nevetni tudnak önmagukon, mert nem lesz vége szórakozásuknak.

Boldogok, akik meg tudják különböztetni a hegyet a vakondtúrástól, mert sok zavartól kimélik meg magukat.

Boldogok, akik észreveszik egy diófában a bölcsőt, az asztalt és a koporsót, és mindháromban a diófát, mert nemcsak néznek, hanem látnak is.

Boldogok, akik lenni is tudnak, nemcsak tenni, mert megcsendül a csöndjük és titkok tudóivá válnak. Leborulók és nem kiborulók többé.

Boldogok, akik mentség keresése nélkül tudnak pihenni és aludni, mert mosolyogva ébrednek fel és örömmel indulnak útjukra.

Boldogok, akik tudnak elhallgatni és meghallgatni, mert sok barátot kapnak ajándékba és nem lesznek magányosak.

Boldogok, akik figyelnek mások hívására anélkül, hogy nélkülözhetetlenek hinnék magukat, mert ők az öröm magvetői.

Boldogok, akik komolyan tudják venni a kis dolgokat és békésen a nagy eseményeket, mert messzire jutnak az életben.

Boldogok, akik megbecsülik a mosolyt és elfelejtik a fintort, mert újjuk napfényes lesz.

Boldogok, akik jóindulattal értelmezik mások botlásait, akkor is, ha naivnak tartják őket, mert ez a szeretet ára.

Boldogok, akik el tudnak hallgatni, ha szavukba vágnak, ha megbántják őket, és szelíden szólnak, mert Jézus nyomában járnak.

nyájával való kapcsolata azon alapszik, hogy az Úr a közbenjáráson keresztül kormányozza a világmindenséget, együttműködésben velünk. Az imáinkra válaszul kinyitja a kaput az áldásnak, és bezárja azt az elnyomás előtt. Az Úr aktív szerepet ad mindnyájunknak abban, hogy a saját életünk minőségét befolyásoljuk: azzal, hogy válaszolunk Neki imádsággal, engedelmisséggel, hittel és békétűréssel.

Sőt, Isten elvárja, hogy kérjünk, mert ez megérinti a Szívét („nincs semmitek – azért, mert nem kértek” Jak 4,2). A velünk való társas viszony, amelyre Ő vágyik, és a Vele való társas viszony, amelyre mi vágyunk aktív párbeszéd: a dicsőítéssel közelebb kerülünk Hozzá, a közbenjárással pedig az Ő munkájában veszünk részt. Így kapcsolódik szívünk az Ő Szívével.

Isten vágyik arra, hogy kiárássa a kegyelmét és hatalmát, de ha úgy tetszik Neki, mindaddig vár, amíg meg nem hallja az Ő népének kiáltását a közbenjárásban: „Az Úr azonban arra vár, hogy kegyelmezzen nektek, és ezért fölkel, hogy irgalmazzon nektek. Mert az ítéletnek Istene az Úr; boldogok mind, akik benne reménykednek! Bizony, Sion népe, aki Jeruzsálemben laksz, többé nem fogsz sírni; biztosan megkegyelmez neked kiáltásod hangjára, amint meghallja, válaszol neked.” (Iz 30,18-19). (Ági)

Szentségimádás iskolája

A 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra való előkészület jegyében az Emmanuel közösség 12 alkalmas előadássorozatát szervezett a Városmajori templomban a szentségimádásról. Az első előadás szeptemberben volt, az utolsó december 4-én lesz. A helyszínen

hétről hétre több százan hallgatják dr. Fábry Kornél kaposfüredi plébánost, de a videofelvételek segítségével (elég az internetes keresőbe csak ennyit beírni: szentségimádás iskolája, és mindjárt rátalálunk) bárki bekapcsolódhat. Kéthetenként szerda reggel arra is van mód, hogy közösen nézzük meg a soron következő alkalomról készült felvételt a templomban.

A szentségimádás iskolájának gondolata Szent II. János Pál pápához köthető, ő hívta és buzdította az embereket intenzív imára az Új évezred küszöbén című levelében: „Igen, kedves Testvérek, keresztény közösségeinknek az ima hiteles „iskoláivá” kell válniuk, ahol a Krisztussal való találkozás nemcsak segítségkérés formájában nyilvánul meg, hanem hálaadás, dicséret, imádás, szemlélődés, figyelés, heves érzelmek formájában is – egészen a szív valódi „bolondságáig”. Intenzív imára van szükség, amely azonban nem térít el a történelem elkötelezett alakításától: amikor megnyitja a szívet Isten szeretete előtt, megnyitja egyben a testvér szeretete előtt is és képessé tesz arra, hogy Isten szándékai szerint építsük a történelmet.” Ebből kiindulva állította össze az Emmanuel közösség a szentségimádás iskolájának „tananyagát”. Azt, hogy mi is ez az „iskola”, mi a célja, Madocsai Bea Kurírban megjelent cikke foglalja össze:

A szentségimádás csöndjében Jézus maga alakítja szívünket, formálja bensőnket. Sokan vannak azonban, akik számára szokatlan, idegen az a helyzet, hogy ott üljön a monstancia előtt és... és tényleg, mit is kell ott csinálni? Imádkozni kell? De hogyan? A magam szavaival, vagy imádságokat kell mondani? És ha nem jut eszembe semmi? Vagy épp annyi gondolat

kavarog a fejemben, hogy azokat otthon is át tudom gondolni, fölösleges elmenni a templomig? Ha pedig csak tétlenül ülök, az nem elvesztegetett idő? Ráadásul ha meghallom, hogy szentségimádás, gyerekkoromból a végtelennel tűnő unatkozás ideje jut eszembe.

Ez a vívódás sokak lelkében jelen van, és talán sosem volt még lehetőségük mindezt megfogalmazni, kimondani, és még kevésbé megkeresni a válaszokat, ráakadni a megoldásra. Mert ugyanakkor vannak a látókörünkben olyanok, akik alig várják, hogy betérhessenek a templomba akkor is, ha nincs mise. Boldogan iratkoznak föl egy-egy órára, ha szentségimádást szerveznek a plébánián. Látszik rajtuk a derű, a békesség, a „kisimultság”, amikor hazaindulnak. Hogy csinálják? Mi történik velük?

A nem istenhívó emberek is keresik a „felülről”, „nagyobb erőktől”, a kozmoszból, a természetből, a külső energiákból való töltődés lehetőségét. A szomjukat sokféle módon próbálják csillapítani, de néha elmennek a forrás mellett. Az adorációs iskola számukra is döbbenetes felfedezést kínál.

Aki pedig már régen fölfedezte a szentségimádás nagy lehetőségét, annak ez a decemberig tartó sorozat újabb mélységeket tár föl az Istennel való együttlétben. Hiszen az adorációs iskola célja nem más, mint személyes, bensőséges kapcsolatba kerülni és maradni Jézus Krisztussal, aki feltétel nélkül, visszavonhatatlanul, szenvedélyes szerelemmel szeret külön-külön mindegyikünket, és alig várja, hogy viszontszeressük.

Egy ének után rövid előadásban szempontokat kapunk, melyek segítenek abban, hogy az Oltáriszentség kitétele után teljes valónkat átengedjük annak, Aki valóságosan jelen van a számunkra.

Az első városmajori adorációs iskola mintegy félezer érdeklődővel indult, azonban sokan mások – főleg vidékről – úgy érzik, lemaradnak erről a lehetőségről, ami pedig nagyon sokat jelentene számukra a 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra való felkészülés első évében, ami a személyes istenkapcsolatunk elmélyítésére szolgál. Épp ezért a szervező Emmanuel közösség nemcsak megismétli a tizenkét alkalmas sorozatot a jövő év elejétől a fővárosban (ezúttal nem a budai, hanem a pesti oldalon, a Szent Margit-templomban), hanem videóra is rögzíti az előadásokat. Ha később egy plébános, egy közösségvezető, egy lelkes világi megszervezi, hogy az ő templomukban is összejöjjenek azok, akik vágyódnak arra, hogy Jézus jelenlétében időzzenek, és van pap, diakónus vagy erre jogosult plébániai munkatárs, aki kihelyezi az Oltáriszentséget, akkor a felvételek felhasználásával már indulhat is a szentségimádás iskolája.

Minden forrásunk az egyén és a közösség megújulásához Belőle fakad! Az Egyház történetében számos esetben láttuk, hogy amikor már semmi remény nem látszott arra, hogy a keresztény hit erőre kapjon, föllángoljon, akkor a hűséges, kitartó szentségimádás gyümölcseként csodák történtek.

Krisztus Király ünnepének előestéjén, november 25-én este 5 és 6 óra között országos szentségimádás lesz, melyhez plébániánk is csatlakozott. A cél az, hogy húszezer ember különböző helyszíneken, de egyszerre, egy időben imádkozzon azért, hogy az önmagát értünk feláldozó, és az Oltáriszentségben velünk lévő Krisztust felismerjük, és egyre jobban szeressük.

Szent Imre napi búcsú

Két éve a hagyományteremtés szándékával indítottuk útnak a Szent Imre misztériumjátékot templomunk búcsújának ünnepén. Tavaly nem futotta ennyire, csak versek hangzottak el névadó szentünkről, idén azonban új misztériumjátékkal álltak elő a fiatalok. A nézőpont szokatlan volt, ugyanis nem Imre földi életét követhettük nyomon, hanem a mennyeit. Két kis rakoncátlan angyal (Gáspár Julcsi és Magyar Kinga) ugyan okozott némi gondot Gábiel arkangyalnak (Hős Csenge), de mire Imre (Magyar Boldizsár) megérkezett a mennybe, már minden készen állt az üdvözlésére, és az évekkel korábban meghalt bátyja, Henrik (Gáspár Peti) is örömmel sietett elé. István király (Magyar Bence) és Gizella királyné (Hős Sára) ugyan még szomorkodtak fiuk elvesztésén, de belenyugodva az Úr akaratába, a koronát és az országot Mária oltalmába ajánlották.

Az ünnepi szentmisén a főplébánia klasszikus kórusa énekelt, a búcsút pedig közös ebéd zárta a templomkertben, melyet Boda Éva vezetésével készített a szokásos csapat, és – mondani sem kell – szokásos módon volt nagyon finom.

Túlsordulva

„Legyetek derűsek!” – üzenté Szent II. János Pál pápa a halálos ágyáról az érte imádkozó világnak. Tömör és egyszerű, szinte semmisségnek látszik, mégis egy egész életprogram. A derű nem vidámság, nem jókedv, nem kacagás, hanem az egész embert átjáró szüntelen öröm. A derű az, amit Jézus ígér nekünk, amikor azt mondja: Az én igám édes, és az én terhem könnyű (Mt 11,30). Független az életünk megpróbáltatásaitól, nehézségeinktől, kudarcainktól, sőt, nehéz pillanatainkban van velünk leginkább. A derűs embert arról lehet megismerni, hogy csordultig tele van szeretettel, sőt, túl is csordul rajta, jut belőle másoknak, derűre szomjazóknak is.

A derű az az őszinte, tiszta gyermeki boldogság, amivel a legcsodálatosabb karácsonyi meglepetés csomagját bontogatjuk. A derű az a repesés, amivel a kisgyerek várja az édesanyját. A derű az az elomló hála és kirobbanó öröm, ami akkor tölt el, amikor megpillantom azt, aki a legfontosabb az életemben, és nem csak megpillantom, de tudom, hogy